

„Alžběta je moje dcera,“ ohradil se zostra. Jeho manželství s Piastovnou Violou nejenže vztahy s Polskem neupevnilo, ale rovněž soužití s ní pro něj představovalo zklamání. „Moje jediná dcera!“ zdůraznil, protože ji chtěl zranit.

„Nemusela by být, kdyby ses netoulal po nocích a netrával čas s helmbrechtnicemi namísto v manželském loži! Takhle se legitimního dědice nedočkáš!“ rozkřikla se na něj znovu Viola a on jen s úžasem zíral do té kdysi něžné tváře, kterou vztek proměnil v nenávistnou masku.

S povzdechem zastrčil kousek pergamenu do kapsičky v opasku.

Kdo ví, třeba se ten vzkaz vztahuje na mého otce, napadlo ho. I ten přece zplodil levobočka, Jana Volka, který byl však zasvěcen církevní dráze, a tak vykoupil tento hřích.

Vzal bílou růži a chvíli jí otáčel v prstech, jako by mu mohla pomoci rozluštit tuto záhadu.

Ať už je to jak chce, Alžbětě se nesmí nic stát, zapřisáhl se, znamená-li ten vzkaz výhrůžné varování určené mně.

Rozhodl se, že si o všem znovu promluví s Adamem.

Položil růži zpět na náhrobek. „Sbohem, otče,“ rozloučil se pak. „Za rok ti přijdu složit účty. Budou lepší, to přísahám.“

A potom se rychle otočil a zamířil spěšným krokem z chrámu, jako by utíkal sám před sebou.

Adam se zaposlouchal do vyzvánění zvonů z olomoucké katedrály svatého Václava, doznívajícího v půlnočním tichu, které ukončilo středu, třetí srpnový den. Přistoupil k oknu a otevřel okenici, aby do prostorné komnaty olomouckého kapitulního děkanství mohl proudit příjemně chladný noční vzduch. Letošní srpen byl výjimečně horký a ani tlusté kamenné zdi děkanství nedokázaly přes den zadržet žár zvenčí. To proto král Václav Adamovi navrhl, aby rozhovor před tažením do Polska nechali až na pozdní večer, kdy nebude takové vedro.

„Zaplat' Bůh, že se konečně trochu ochladilo,“ poznamenal Václav a pozdvihl orosenou číši k Adamovi jakoby k děkovnému přípitku. „Na ten zítřejší oficiální oběd se zrovna netěším, ale nedá se nic dělat.“

Adamovi neuniklo, že se Václav dobrému doušku sice nevyhýbá, pije však nyní s mírou.

Výročí otcovy smrti ho změnilo, pomyslel si. Jako by začal konečně brát své povinnosti vážně. Stejně jako já.

„Stačil jsem zajet do Pohledu, za Alžbětou,“ pokračoval Václav po chvíli. „Mám z ní opravdu radost. Postarám se o to, aby vyrůstala jako královská dcera.“

„To je ušlechtilé,“ řekl na to Adam. „Navštívils při té příležitosti také Markétu?“

Václav jen zavrtěl hlavou. „Ne, i když to k ní z Pohledu daleko není. Odmítla mě. Pokořila mě. Neobtěžovala se ani napsat mi pár řádek na vysvětlenou. Takhle se s králem nejedná.“

„A promluvil sis o všem s Kryštofem po jeho návratu? Jistě měl pro Markétino chování nějaké vysvětlení,“ zeptal se ho Adam.

Václav se zarazil. „Nemluvil jsem s ním potom. Z královské kurýrní kanceláře mi však neohlásili, že by mi přišel nějaký list z Landštejna. A já... měl jsem pak jiné starosti.“

„Jistě,“ přikývl Adam.

„Vím, že jsme o tom už mluvili, Adame, ale chtěl bych se znovu ujistit, že budeš bdít nad Alžbětiným bezpečím. A také, že se o ni postaráš, kdybych padl.“ Václav upřel na přítele plný podivného odevzdání.

„To ti slíbím rád, ale o výchovu své dcery se jistě postaráš sám, až se vrátíme z tažení. A jednou jí o téhle rozmluvě povíme na její svatbě a všichni se těm obavám vysmějeme,“ řekl na to Adam.

„Kéž bys mě pravdu!“ Václav byl dnešní noci nezvykle vážný. „Je tu ještě jedna věc, o které jsem s tebou chtěl mluvit. Při nedávné návštěvě Zbraslavského kláštera jsem na otcově hrobce našel tohle.“ A Václav s těmi slovy vylovil z opasku kousek

pergamenu a podal ho Adamovi. „Někdo to tam nechal spolu s bílou růží.“

„*Hospodin je milosrdný, ale viníka neponechá bez trestu a vinu stáhá na jeho dětech do třetího pokolení.*“ Adam přečetl biblický citát nahlas. „To je z Druhé knihy Mojžíšovy. Myslíš, že se to vztahuje na tebe?“

Václav pokrčil rameny. „Nevím. A pokud ano, pak může být Alžběta v nebezpečí. Já se odplaty nebojím. Postavím se jí bez jediného zaváhání, ale Alžběta je bezbranné dítě.“

„Mohl tam podle tebe nechat ten vzkaz někdo z Markétiny rodiny?“ zeptal se ho Adam. Landštejnové, z jejichž rodu Markéta pocházela, byli spřízněni s Vítkovci, a ti se nesměli podceňovat, ne v této vypjaté době.

„Ti by se něčeho takového neodvážili!“ vybuchl Václav. „Ne po tom, jak se Markéta zachovala!“ A až po chvíli, když se poněkud uklidnil, dodal: „Řekl bych, že to je spíš pohružka některého z českých pánů, kterým jsem při svolání zemské hotovosti pohrozil zabavením majetku.“

Adam si o této domněnce myslel své, vyvracet mu ji nicméně nehodlal.

„Ať už je to jak chce, hned po návratu z tažení zajedu do Pohledu za Alžbětou,“ slíbil mu a vrátil mu s těmi slovy pergamen.

Václav na okamžik zaváhal a potom mu ho podal zpátky. „Bude lepší, ponecháš-li si ten vzkaz u sebe. Pro všechny případy. A nechal jsem ti také připravit glejt, který ti zajistí přístup do pohledského kláštera.“ Zamyslel se krátce a pak dodal: „Věřím ale, že nyní je vše na dobré cestě. Právě prý dorazil oddíl najatých žoldnéřů, jak mi oznámili. Vede je jistý Konrád z Botenštejna. A vojenská hotovost z Moravy by tu měla být zítra. Rád bych s tebou před tažením probral ještě pár plánů.“

Václav s těmi slovy vstal a zamířil ke stolu, na němž byla rozložena mapa, a Adam ho následoval.

Sklonili se potom nad mapou a k biblickému citátu a bílé růži se už nevrátili.

Král Václav vstal od tabule, aby tak dal najevo, že je hostina u konce.

Adam to uvítal, i když oběd, který na olomouckém děkanství vystrojili na panovníkovu počest, byl vynikající. Nechyběla zde zvěřina v pikantní omáčce, nadívané štiky, hovězí pečeně a sele na rožni stejně jako kuřata s nádivkou a s nakládanou zeleninou a houbami. Víno bylo místní, moravské, silné a lahodné, a teklo proudem, stejně jako pálenka.

Moravské posily dosud nedorazily, a tak měl Adam celé odpoledne pro sebe. Chtěl si nejprve trochu odpočinout, nejen aby se z těch hodů vzpamatoval, ale také aby dohnal spánek.

Václav se nyní odebral od svých komnat na děkanství a Adam zamířil do té své.

Natáhl se tam na široké lože s baldachýnem a zaposlouchal se do povědomých zvuků, které se dovnitř linuly z nádvoří.

Musel nakrátko zadřímat. Výkřik, který ho vytrhl z nehlubokého spánku, považoval nejprve za součást neklidného snu.

„Vražda! Pomozte někdo!“ zaječel na nádvoří mužský hlas, který se zlomil v hysterický falzet. „Zavraždili Jeho Veličenstvo krále Václava!“

Adam se zprudka posadil na lůžku. Tohle přece nemůže být pravda!

„Jeho Veličenstvo král Václav je mrtev!“ vykřikl kdosi, jako by chtěl potvrdit tu děsivou zprávu.

Adam pochopil, že tohle se mu skutečně nezdá. Vyskočil z lůžka a vrhl se k oknu.

Uprostřed nádvoří stál králův komorník, košili samá krev, a nepřestával opakovat tu strašlivou novinu.

Adam se vyřítit z komnaty a rozběhl se do Václavových komnat. Krále tam však nenašel.

A co když je to jen planý poplach, zadoufal, v nitru však věděl, že to je pravda.

Zamířil rychle ke schodišti a seběhl na nádvoří.

„Kde je Jeho Veličenstvo král?“ obořil se na komorníka, který tam dosud stál, neschopný vzpamatovat se ze šoku.

Ten jen ukázal třesoucí se rukou k zahradě.